Höjden av lyx

INGENTING HAR SPARATS FÖR ATT UPPNÅ EN EXKLUSIV INREDNING AV INTERNATIONELLA MÅTT. VÄLKOMMEN TILL POOL-VILLAN SOM ÄR STÖRRE ÄN DEN SVENSKA SKÄRGÅRDEN.

Unika takvåningar av Claesson Koivisto Rune

Modechefens skräddarsydda tvåa

Falsterbovillan som för tankarna till Palm Springs

STOR ITALIENSK SPECIAL:

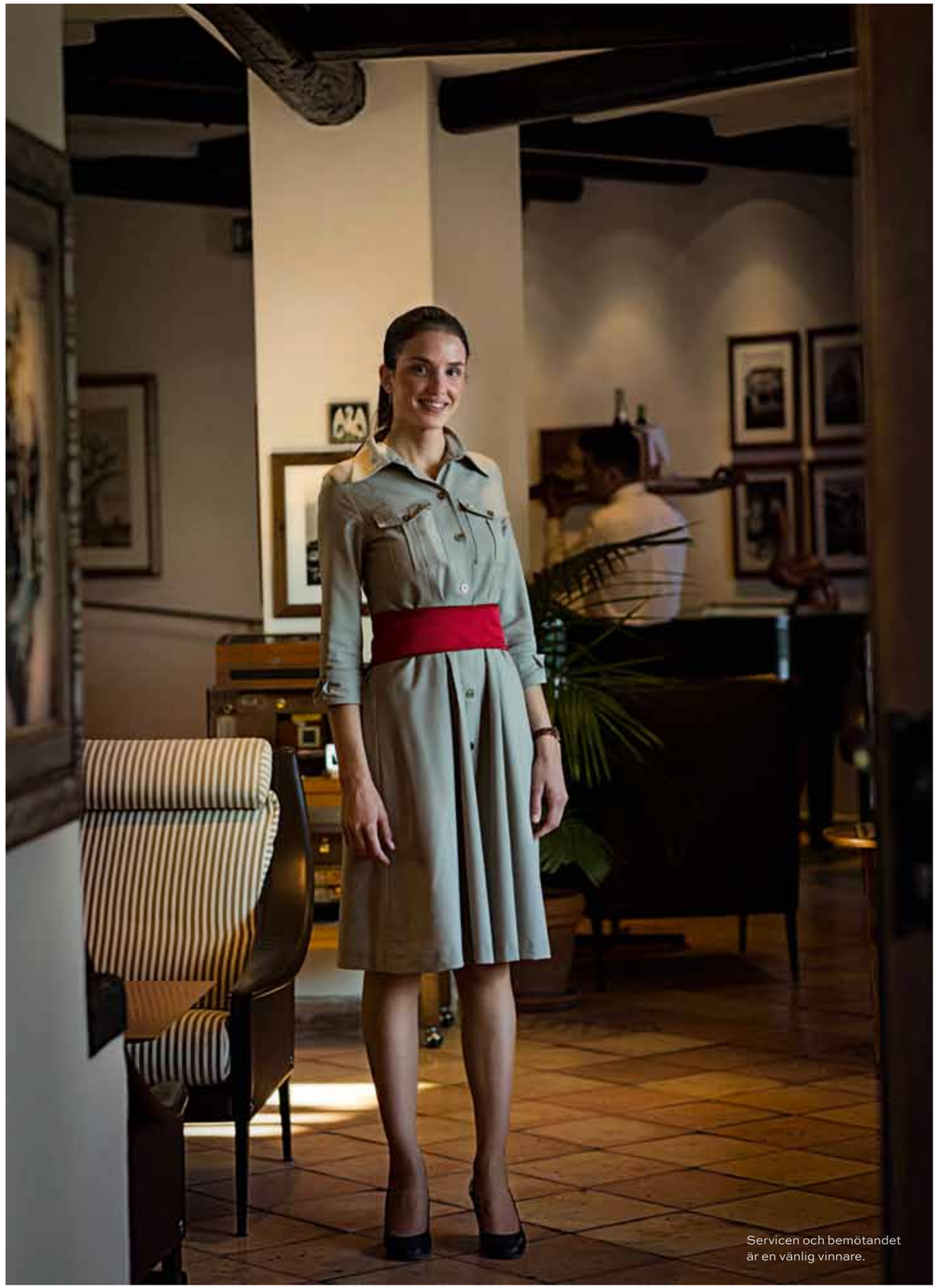
Det ljuva livet

Stilbildarna, arvtagerskan, arkitekturen, glamour-hotellet och guiden till design-giganterna

PLAZA® DECO

TIDSAM4653-03

PLAZA DECO
NR 03 2015
SEK 59 DKK 59
NOK 69 €6.50

Servicen och bemötandet är en vänlig vinnare.

Pelikanen flyger igen

Mer än ett hotell, brukar det sägas. Och om Il Pellicano stämmer det bättre än på något annat. Il Pellicano är ett tillstånd, en sinnesstämning. Nu njuter en ny generation av hotellet som bidrog till att skapa begreppet *la dolce vita*.

TEXT **RIKARD LIND** FOTO **BOBO OLSSON**

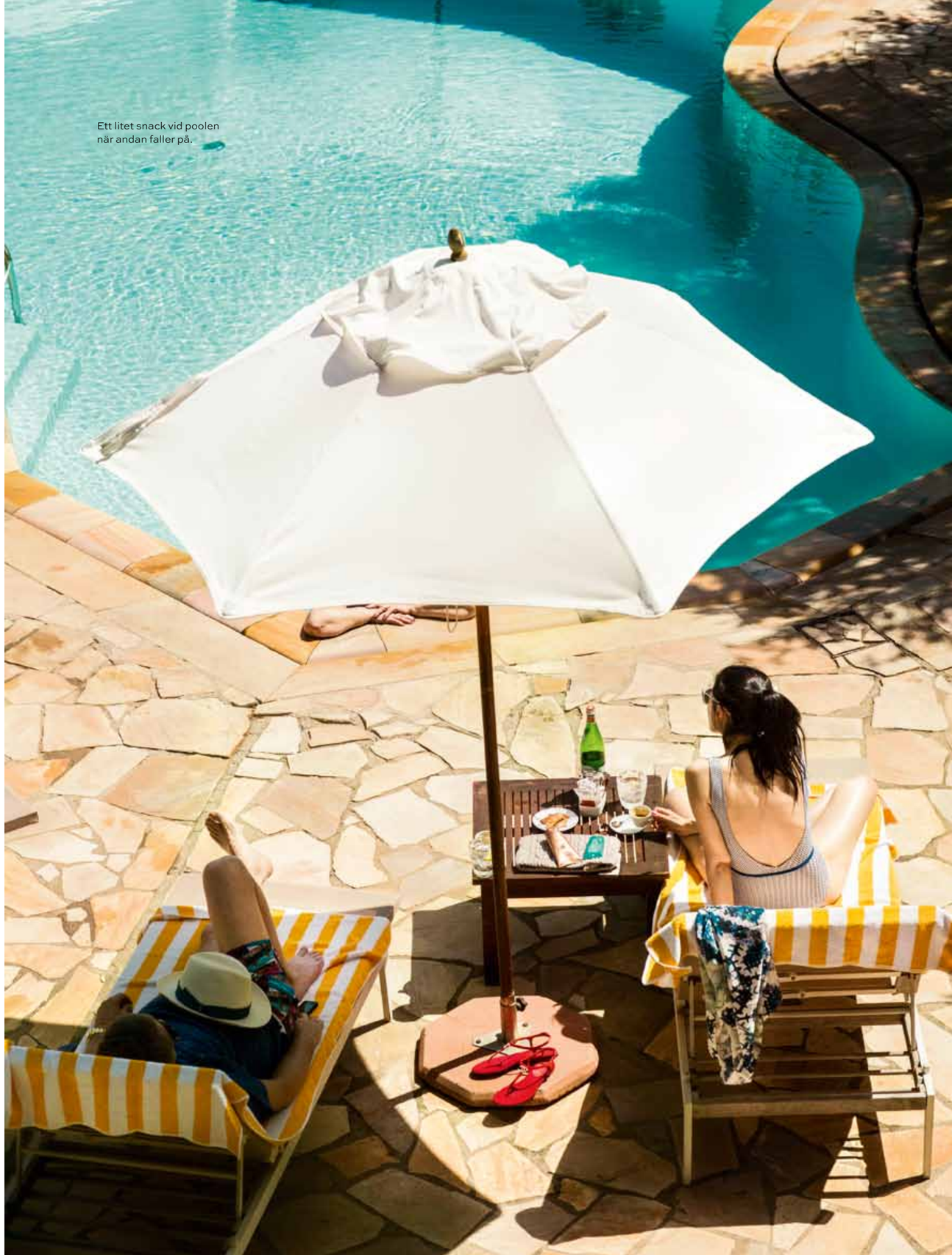
Ett dopp från charmigt enkla anordningar vid stranden.

»Det är en destination i sig,
i nivå med eviga societetspärlor
som Portofino och Capri.«

Omsorg om detaljerna. Även en macka och en öl på terrassen ges uppmärksamhet av fyra personer i serveringspersonalen.

Charles W. Downer och
Lacy Williams Buck.

Ett litet snack vid poolen
när andan faller på.

»Rummen med terrasser mot havet, hibiscus-
dofterna, det svaga ljudet av tennisslag, hissen ner till
cementplayan – allt är väldigt tilltalande.«

Klippstrandens cement-
playa har nu en närmast
ikonisk status.a

Hotellet består av ett kluster med terrakottafärgade byggnader.

Vid middagen en medelhavsljum kväll på en av Il Pellicanos terrasser glider ett par förbi som omedelbart fångar vår uppmärksamhet. Mannen och kvinnan i sjuttioårsåldern är elegant klädda på ett avundsvärt ledigt, belevat sätt. De ser så avspända ut, lyckliga och kanske rent av förälskade, i livet och varandra. När de efteråt slår sig ner i baren på terrassen för en avrundande drink känner vi oss manade att framföra våra komplimanger. Det visar sig att Lacy Williams Buck och Charles W. Downer från USA är ute på ett ”ärevarv” från Venedig, över Portofino, till Il Pellicano och sedan Capri; en exakt repris av en resa som de företog sig för drygt trettio år sedan och njuter lika mycket av nu som då.

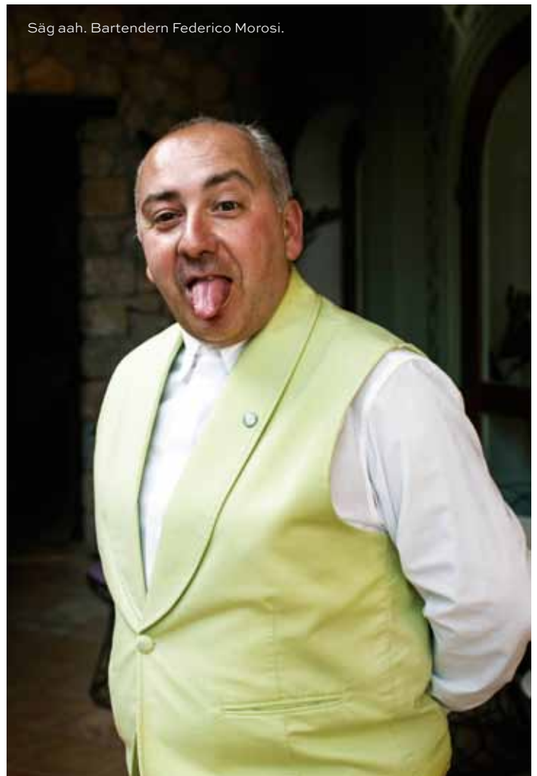
Det här korta mötet säger en del om Il Pellicano.

Det är ett belevat ställe som alltid har lockat ett internationellt klientel.

Det är en destination i sig, i nivå med eviga societetspärlor som Portofino och Capri.

Det är en plats som många återvänder till sommar efter sommar. Det finns de som har förlagt sin ledighet hit i decennier, utan avbrott.

Historien om Il Pellicano började när prins Alessandro ”Tinti” Borghese gick med på att sälja en bit mark vid havet på den bergiga toskanska halvön Monte Argentario till det amerikanska paret Michael och Patricia Graham. ”Tinti” Borghese bortsåg från det faktum att Grahams inte hade någon vana av att driva hotell. I stället såg han deras personligheter

Säg aah. Bartendern Federico Morosi.

Terrassbarens möblemang ger en hint om den stilmässiga uppdatering som har gjorts de senaste åren.

Il Pellicanos höga läge ger en absolut bedårande havsutsikt.

»Il Pellicano är som en tvättmaskin. Jag går in i den i april och kommer ut i september som en ny människa.«

som han var övertygad om skulle bidra till att Il Pellicano blev något alldeles speciellt. Och han fick rätt. Michael och Patricia Graham var äventyrliga, intensivt livsnjutande, sociala och generösa värdar. Hon hade försänkningar i societeten sedan tidigare. Hennes kontakter, deras personligheter, hotellets relativa enkelhet och det avskilda läget bidrog snart efter öppnandet i juni 1965 till att locka gäster att ankra upp och släppa ner håret. Många av dem hade imponerande stamtavlor och framgångsrika karriärer inom allt från skeppsrederi till mode och skådespeleri. De hade även det gemensamt att de reste med både aftonklänning och skrynkliga shorts och solhatt och såg lika bra ut i allt.

Paret Graham hade lånat pengar av bekanta mot löfte att de fick bo gratis på hotellet – vilket utnyttjades regelbundet. Hotellet var också en livsstil med umgänge och fester snarare än ett levebröd. Paret Graham tjänade inga pengar på det. 1979 såldes hotellet till Roberto Sció, affärsman i fastighetsbranschen, som fortfarande äger det. Han köpte några byggnader intill hotellet, bland annat den som var Charlie Chaplins sommarhus, och expanderade och uppdaterade varsamt hotellet.

– Pappa hade varit gäst på hotellet tidigare och köpte det för att han inte ville att någon annan skulle förstöra den speciella stämningen som finns där, berättar hans dotter Marie-Louise.

Marie-Louise Sció har tillbringat sina somrar i familjens hus intill Il Pellicano, och naturligtvis varit mer eller mindre varje dag på hotellet sedan hon var liten.

Det måste ha varit fantastiskt att växa upp i en ”sommarstuga” som Il Pellicano?

– Ja, det var som att leva i en film, som att befinna sig i en bubbla eller en egen liten värld. Alla möten med olika människor, estetiken, *joie de vivre*-aspekten – det är så många element som gör det till en cocktail av upplevelser. Du ser världen genom att sitta i ditt eget vardagsrum, vilket är praktiskt ... så att växa upp där var speciellt, se folk komma med sina fantastiska båtar och klänningar och höra dem föra världsvana diskussioner som jag inte förstod allt av då, men jag tyckte ändå att det var hänförande. Il Pellicano var en lekplats för både oss barn och de vuxna. När folk är på semester slappnar de av och blir annorlunda än i vardagslivet, fridfullare. Man får det bästa ur människor. Stämningen och energin var alltid fantastisk.

Det lilla klustret av terrakottafärgade byggnader, rummen med terrasser mot havet, pinje- och eucalyptusträden, det svaga ljudet av tennisslag, hibiscusdofterna, terrasserna i olika nivåer runt de två restaurangerna (den ena lite enklare, den andra Michelinstjärneprydd) och baren, poolens oregelbundet kantiga form, den skuggande skogen av crémefärgade parasoll, hissen ner till cementplayan vid den steniga stranden, bergskammarna som reser sig som en fond bakom hotellet – allt detta är väldigt tilltalande. Men det är just den speciella stämningen här som många refererar till när de pratar om ”sitt” Il Pellicano; det är så familjärt säger de, som ett andra hem. Il Pellicano är en sinnesstämning mer än något annat, en känsla av lycka – man blir förälskad i livet på ett ögonblick, precis som paret på sitt ”ärevarv”.

Men för några år sedan insåg Marie-Louise Sció att Il Pellicano var på väg nedåt och att en helrenovering behövdes för att ta det till *la dolce vita 2.0* för en ny generation gäster. Hon intervjuade fyra, fem arkitekter om hur de ville ta sig an uppgiften. Alla ville sätta sin stämpel på det. En sa ”vi gör det i provencalsk stil”. En annan ville gå high tech med massor av metall och glas. Det var då Marie-Louise bestämde sig för att göra det själv.

– Jag hade inte tillräcklig erfarenhet för att ta mig an ett 50-rumhotell och jag var väldigt nervös, berättar hon. Men jag bestämde mig för att det är okej om jag göra misstag längs vägen. Det viktigaste är att ingen känner det här hotellet så bra som jag gör, jag kan verkligen dess dna. Under tre år gjorde vi allt från arkitektonisk renovering till att modernisera alla grafiska element, musiken som spelas, uniformerna, vilken typ av mat vi serverar och hur vi serverar den, glasen, porslinet – allt du kan se är nytt och gjort under den tiden. Det var en jätteprocess. Sakta men säkert plockade vi isär allting och gav Il Pellicano en röd tråd, en koordinerad image. Och vi kom i mål – både jag och hotellet överlevde!

Vilken var din stilmässiga vision?

– Jag ville åstadkomma en mix av hur Il Pellicano såg ut och kändes förr översatt till i dag. Jag ville ta tillbaka den sortens glamour utan att vara nostalgisk. Jag har gjort mycket på ren instinkt men också tittat en del på (den legendariska high life-fotografen) Slim Aarons många bilder härifrån för att se vilka färgerna var och hur stämningen var. Il Pellicano handlar mycket om subtilitet, om att inte vara iögonfallande. Jag har velat göra det på ett stilfullt, värdigt, diskret sätt så att inte våra gäster som kommit hit sedan 1965 skulle få en hjärtattack, samtidigt som det skulle vara tillräckligt för att attrahera en ny generation gäster. Att bevara hotellets själ har varit viktigast av allt.

Sedan drygt ett år är Marie-Louise vd för Il Pellicano och systerhotellet La Posta Vecchia. Hon vill utveckla Il Pellicano till att bli ett varumärke som innehåller fem, sex hotell och restauranger.

– Det är min mission i livet. Vi ser oss omkring i Europa för att hitta en plats som verkligen tilltalar oss. Var vi än öppnar ska det vara platsspecifikt med samma noggranhet kring detaljerna och hemkänsla som Il Pellicano. Mina egna favorithotell är såna enkla ställen i Asien med hinkar som duschar, ställen som framför allt har personlighet, som ger dig en upplevelse. Det kan du bara skapa med din egen personlighet – stora kedjor kan inte skapa det, du kan inte standardisera personlighet. Vi ska inte försöka återskapa det ursprungliga hotellet, det har sin unika kvalitet och charm. Il Pellicano är som en tvättmaskin; jag går in i den i april och kommer ut i september som en ny människa. Däremellan händer allt som är möjligt.

Trapphus med räta vinklar
och chic klänning.

Gianicolokvarteren ligger högt och fint, nära Trastevere, med utsikt över Rom.

MARIE-LOUISE SCIÓ

Drottningen av det nya ljuva livet

Hon har transformerat Italiens glamorösaste hotell. Vi hälsar på dottern och vd:n i Il Pellicano-familjen i våningen i Rom.

TEXT **RIKARD LIND** FOTO **BOBO OLSSON**

Taxarna Gala och Julian tar emot med viss skepsis i våningen i Gianicolo, nära Trastevere, i Rom. Kort därefter kommer matte Marie-Louise Sció i kakishorts och denimskjorta, klädsamt brunbränd och avslappnad. Med tanke på att hon kom tillbaka i går efter tre månader sommarledighet vid det legendariska hotellet Il Pellicano som hennes familj äger, privat beläget vid havet i södra Toscana, är det logiskt att hon inte hunnit komma in i stadens karriärhumör, om hon nu någonsin bryr sig om att göra det.

– Vill ni att jag byter till något annat för bildernas skull? undrar Marie-Louise. Jag gick på en morgonpromenad med hundarna, det är därför jag ser ut så här.

Man slås av flera tydliga saker när man ser sig omkring i femrumslägenheten: planlösningens harmoniska flöde och utsikten över Rom från terrassen.

– Jag är en sucker för utsikter, säger Marie-Louise. Innan jag köpte den här tittade jag på lägenheter i de gamla stadsdelarna i centrum men de var för mörka – jag behöver verkligen ljuset och utsikten.

Det är inget antikt palats hon bor i, utan ett hus från 1960-talet med fina tidstypiska detaljer i port och trapphus. Även möblemanget fångar ens uppmärksamhet; modernare och anspråkslösare än man kunnat föreställa sig en aristokratvåning i Rom 2015, med stolar av Philippe Starck till Eero Saarinens matbord, Harry Bertoias diamantstol och en fåtölj av Mies van der Rohe. Ovanför soffan hänger ett stort fotografi av Jürgen Teller. På skivan till det stora matbordet närmast terrassen har Marie-Louise och hennes son Umberto i ett ögonblick av inspirerad ingivelse själva målat ett mönster, som ingen inblandad part på ett övertygat sätt kan förklara vad det föreställer. Bordet dubblerar som pingisbord när andan faller på.

– Det är en blandad stil där summan är jag, förklarar Marie-Louise. Det är inget märkvärdigt alls, ganska enkelt och sparsamt möblerat egentligen, men det ger en skön frihetskänsla att inte överarbeta saker och ting. Framför allt är det här jag. Jag blir genuint lycklig av att se mig omkring här och omge mig med de här sakerna och känna att de speglar min personlighet. Konstigare än så behöver det inte vara. Jag längtade faktiskt hit den sista tiden vid Il Pellicano i somras.

I lägenheten finns också många böcker och vinylskivor, utöver all strömmad musik.

– Jag älskar musik, säger Marie-Louise. Kan inte vara utan den. Från Joy Division, Kraftwerk, Brian Eno och Springsteen till Elliott Smith, Björk, The Cure och Nico – från lycka till deppighet. Sufjan Stevens är en favorit också. Men i grund och botten älskar jag elektronisk musik mest. New Order ger en konsert i London nu – jag ska åka dit, jag ser grymt mycket fram emot det.

Omnämnandet av New Order och den elektroniska musikgenren föranleder fotografen Bobo att försvinna med Marie-Louise in i prat om Rough Trade-etiketten och provlyssningar på

»Det ger en skön frihetskänsla att inte överarbeta saker och ting. Den här stilen är jag.«

Våningen är fylld med böcker, magasin och musik. Det stora fotografiet ovanför soffan är taget av Jürgen Teller.

Vackra originaldetaljer
från 1960-talet i entrén.

»Jag måste ha
ett balanserat
liv annars
blir jag galen.«

Matbordet dubblerar som arbetsbord. Taxen Gala slumrar på golvet.

Spotify av Baba Stiltz, Lindström, Oddflow, Invisible Conga People, Todd Terje ...

Under tiden funderar jag över en sak som Marie-Louise sa tidigare, att hon är ”the queen of contradiction”, drottningen av det motsägelsefulla. Sett till hennes bakgrund ligger det säkert någonting i det påståendet.

Marie-Louise Sció föddes i London och bodde därefter i Schweiz och USA innan hon kom tillbaka till Rom där hennes far är uppvuxen. Hon har tre syskon. Hennes mor är konstnär född i New York med fransk-irländskt påbrå, hennes italienske far har gjort en förmögenhet som fastighetsutvecklare. Marie-Louise studerade inredningsarkitektur vid Rhode Island School of Design, jobbade ett tag på ett stort arkitektkontor i New York, därefter ett lite mindre i Rom innan hon blev sin egen. Hon hade bara inrett några få hem när hon bestämde sig för att själv svara för renoveringen av Il Pellicano, ett av Italiens, kanske till och med Europas, mest sägenomspunna hotell.

– Jag hade egentligen inte alls självförtroende nog att göra det, berättar Marie-Louise. Men pappa var väldigt modig och gav mig en budget och frihet att göra den uppdatering av hotellet – från visitkorten till sviterna – som jag insåg var helt nödvändig för att attrahera en ny generation gäster, så det vara bara att ta ett djupt andetag och hoppa in i projektet.

Marie-Louise är uppvuxen på hotellen La Posta Vecchia – utanför Rom, hennes far Roberto Sció köpte fastigheten som privatbostad innan den blev hotell av den amerikanske oljemiljardären John Paul Getty – och Il Pellicano som båda är i familjens ägo, och van vid att socialisera med allehanda societet. Sedan ett år tillbaka är hon vd för verksamheten med planer på att expandera varumärket Il Pellicano till att omfatta fler hotell och restauranger.

Så, en vd för två fullständigt unika lyxhotell med gammal förmögenhet i familjen och pålitliga försänkningar i societen sedan barnsben ... som spelar pingis över matbordet med sin son, älskar electronica, säger nu att hon är blyg inför kameran, anlitar Jürgen Teller som fotograf för en bok om Il Pellicano – hotellet som hon hade otillräckligt självförtroende för att renovera men gjorde det ändå; en plats hon älskar även om hon föredrar att bo på enkla ställen ”med en hink vatten som dusch” på exotiska platser när hon reser någon annanstans. På sin ena handled har hon tatuerat ”Be water” – som syftar på vattnets livgivande, harmoniska egenskaper men också dess obändiga styrka och förmåga att forsa fram runt alla hinder – och på den andra ”Here now”.

– Jag har ett rikt socialt liv på Il Pellicano, säger Marie-Louise. Men jag måste ha ett liv utanför de kretsarna också, på enkla ställen, eller helt privat. Jag måste ha ett balanserat liv annars blir jag galen. Jag befinner mig vid Il Pellicano hela somrarna, men på vintern är det tyst, jag pratar inte på tre månader ...

Marie Louise Sció utstrålar en viss världsvan svalhet, men ger också uttryck för jordnära enkelhet och en filosofisk, intellektuell sida. Hon är fri och modern.

”Drottningen av det motsägelsefulla”, som hon själv säger.

Tveklöst är hon också drottningen av det ljuva livets – *la dolce vita* – pånyttfödelse.